

Vörös István

A telefonbeszélgetés végén

*Olyan rövid az élet, mondta
nagymama a telefonbeszélgetés
végén, most lenne jó élni,
mondta előtte, valahogy
rossz sejtelmek gyötörnek,
mondta, mikor fölvette a kagylót.*

*Azelőtt tárcsáztam, és amíg
a számok forogtak, megpróbáltam
áttörni betegségen, száz
kilométer távolságon, rejtélyes
elesések titkán, és, mint a vér-*

*nyomásmérő, tudni valakiről
valami fontosat. Fölhívom
nagymamát, mondtam, mielőtt
a telefonhoz léptem volna.*

Tőlem távoli cselekedeteim

*Nagymamát álmában megmentettem
a haláltól. Szólongattam, hogy
ébredjen föl – és fölébredt.
De nem kívülről, hanem bentről
beszéltem. A puha álomból,
ami akkor véget ért, mint*

*mikor az emeletes ágyról esik
le valaki. Közben talán aludtam,
buszon ültem vagy sorban álltam
egy pénztárlaknál. Aznapra az
a cselekedet fölmentett minden*

*fölöslegesség alól. Hogy eszközei
vagyunk egy akaratnak, mindig tudtam,
de hogy lennünk se kell hozzá, arról
sejtelmem se volt. És hogy ez az akarat*

*a sajátunk - arról még kevésbé.
Nagymamát megmentettem a haláltól,
és ahogy a béka combja összerándul,*

*visszarúgott a nemlét. Nélkülem
történt ez, utólagos egyetértésemmel.*

A nemlét lukacsos, mint a mészkö.

Nagyapámmal a komáromi strandon

*Nem sok mindent tudtam a világról.
Azt igen, hogy a zöld tető alatt
a hidegvizes medence, a bama*

*alatt az elviselhetetlen: forró
található. A sárgás, száraz platánlevél
színű fény, úgy úszott a levegőben,*

*mint a termálvízben egy darab szar.
Vízi pokol volt, kövér, beszélgető
öregasszonyokkal, akik ültek*

*a medenceszéli padkán, fürdőruhájuk,
mint a csontból lefőtt hús, elvált tőlük,
ütésnyomban végződő csikos mellek,*

*szalonnás szőrcomók váltak láthatóvá,
a látvány felém úszó cápái, a fürdőmester
sípjába fújt. A tisztítózőld*

*nyugalmáig nem sokat kellett menni.
Itt úszkált nagyapám, és ha meglátott,
magával ragadott a medence mélyébe.*

*Orromba víz ment levegő helyett,
nyelvemen a fulladás ízével néztem
a felszín alatt kapálózó lábakat.
Kint a fűre pokróc volt terítve,
azon feküdtünk. Én soroltam
az ételeket, amiket nem állhatok.*

*Töltött káposzta, halászlé, pörkölt,
túlvilági utamról kinek is mesélhettem
volna. A fűben, egy nyitva hagyott*

*kerti csap körül, nagy tócsában állt
a víz. Nem akaródzott se visszamenni
a medencébe, se kilépni a strandról.*